Oliver Pötzsch

Hrobár a mŕtve neviesty

Viedeň ovládli kúzla a s nimi aj smrť

HROBÁR A MŔTVE NEVIESTKY

Oliver Pötzsch

Hrobár
a mŕtve nevestky

Preložila Martina Šturcelová

IKAR

Oliver Pötzsch
Der Totengräber und die Pratermorde

Copyright © by Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin
Published in 2025 by Ullstein Taschenbuch Verlag
Translation © 2026 by Martina Šturcelová
Jacket design © 2022 by Monika Juríková
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-1111-3

Mojim dedkom
Karlovi-Heinzovi Wernerovi a Heinzovi Pötzschovi,
po ktorých som zdedil chuť rozprávať
príbehy a muzicírovať

Ako Calafati na Prátri pri kolotoči
stojím tu a neviem, čo sa so mnou deje,
ako Calafati na Prátri pri kolotoči,
všetko sa okolo mojej žltej čínskej tváre točí.

Peter Cornelius

ZOZNAM POSTÁV

Viedenské policajné riaditeľstvo
Leopold von Herzfeldt, hlavný inšpektor,
Erich Loibl, inšpektor,
Paul Leinkirchner, hlavný inšpektor,
Moritz Stukart, hlavný policajný radca.

Hlavný viedenský cintorín
Augustin Rothmayer, hrobár,
Anna, sirota.

Nový viedenský žurnál
Julia Wolfová, reportérka a fotografka,
Harry Sommer, hlavný reportér,
Jakob Lippowitz, vydavateľ.

V Prátri
Mathias Kratky-Baschik,
majiteľ kúzelníckeho divadla v Prátri,
Paul Busch, riaditeľ cirkusu,
Adele Steinhäuserová, takzvaná starostka
ľudového Prátra,

Billa, akrobatka v cirkuse Busch,
Nožový Charlie, vrhač nožov v cirkuse Busch,
Amanda von Oeserová, kúzelníčka a hadia žena.

Ďalšie osoby
Charles Banton, americký kúzelník,
Pascal Chabrice, Bantonov asistent,
Hans Sobers alias Veľký Bellini, kúzelník,
Laurenz Wilhelm Waldmann, majiteľ divadla Ronacher,
profesor Eduard Hofmann, vedúci inštitútu
súdneho lekárstva,
Adelheid Rinsingerová, Leova domáca,
tučná Elli, majiteľka nevestinca K modrému dragúnovi,
Bruno, vyhadzovač v nevestinci,
Červený Emil, Annin kamarát,
Margarethe, Juliina priateľka,
Fritz Hartkämper, pianista a Juliin priateľ,
Cäcilie Vondraczeková, Juliina domáca,
Max Malchow, brankár klubu First Vienna,
Nathaniel Meyer von Rothschild, barón,
Esther, jeho neter.

PROLÓG

Viedenský Práter v noci
zo stredy na štvrtok 7. mája 1896

Indiánka počula vlastný dych, akoby to bol jediný zvuk na svete. Okrem neho už len mäkké plieskanie kožených mokasín o rozbahnenú zem.

V mlákach pri jej nohách ležali plesnivé zvyšky starých žemlí, koniec klobásy, rozmočené papierové vrecká… Okolo nej sa vlnila tma, pozdĺž výstavnej ulice v Prátri slabo tlelo núdzové osvetlenie – niekoľko plynových lámp asi päťdesiat metrov od seba. Za nimi panovala hustá, nepreniknuteľná čerň. Bola jej cieľom. Dúfala, že ju v nej prenasledovatelia nenájdu.

Pošmykla sa, spadla do jednej z mlák a s námahou sa znovu postavila. Parochňa s dvoma čiernymi vrkočmi jej visela nakrivo do tváre. Každý krok ju bolel, pľúca pálili, no najhoršia bola nekonečná únava. Ďalej ju hnal jedine holý strach zo smrti.

Preč od tých mužov, von z pekla, v ktorom sa ešte pred chvíľou nachádzala!

Marie vlastne ani netušila, ako sa jej podarilo utiecť. Dávka, ktorú jej podali, pravdepodobne nebola dosť silná. Nejaká prekliata látka, ktorá ju uspávala a zbavovala vôle. Muži si mysleli, že stratila vedomie, a jednoducho ju nechali ležať, zatiaľ čo sa radili o ďalších krokoch. Na zvyšok si Marie spomínala len matne, no bežala hore schodmi von na čerstvý vzduch. Teraz sa ocitla uprostred noci medzi množstvom stánkov so zamrežovanými oknami a zatvorenými okenicami v Prátri.

Vládlo tu hrobové ticho.

Ľudový Práter, ktorý ešte pred niekoľkými hodinami pôsobil útulne a lákavo a zapĺňali ho tisíce návštevníkov, jej teraz po tretej hodine ráno pripadal ako obrovské monštrum. Nikde ani živá duša, nikde nijaký strážnik. Kdesi za ňou sa týčila obrovská postava veľkého Číňana, takzvaného Calafatiho, ktorý strážil slávny kolotoč. V Mariinej drogami zastretej predstavivosti sa Číňan pohyboval na dlhých drevených nohách, s plášťom vlajúcim vo vetre a s vystretými rukami ju prenasledoval. Na strechách stánkov sa krčili pokrútené postavy ako diabli, z detského divadla vedľa hipodrómu na ňu mával zlomyseľný gašparko.

Húú, Marie! Poď sem, krásna squaw, mám pre teba darček.

Marie sa zdalo, že v diaľke počuje zvonenie konskej električky a klopkanie kopýt. V srdci jej skrsla nádej. Ak sa jej nepodarí dobehnúť do ochranného šera parku v Prátri, možno sa dostane aspoň na hlavnú aleju, kde aj uprostred noci premávali koče. Alebo narazí na niektorý z mnohých zaľúbených párov, ktoré si z kríkov radi robili hniezdočko lásky.

Zrazu si uvedomila, ako je jej chladno. Mala na sebe len krátku koženú sukňu a na nej akýsi korzet z kožených remienkov. Lacné mokasíny sa dávno premočili, bojové

líčenie na tvári sa rozmazalo a mokrá parochňa sa jej lepila na hlavu. Pri páde si odrela kolená do krvi a bolesť sa jej pomaly vkrádala do vedomia. Kam sa mohla obrátiť, kam utekať? Možno do niektorej z úzkych bočných uličiek alebo…

Vtom začula kroky.

Na okamih si pomyslela, že patria jej. Lenže keď sa na chvíľu zastavila, zvuk neutíchol.

Šľap, šľap, šľap.

Boli to ťažké kroky mužských topánok. A približovali sa.

Šľap, šľap, šľap.

Marie potlačila výkrik a tackala sa ďalej. Únava ju premáhala čoraz viac, telo jej zaplavovala olovená ťažoba, potrebovala si oddýchnuť. Hocikde.

Inštinktívne sa obrátila doľava, kde viedol popri väčšej budove sotva viditeľný rozbahnený chodník. Marilo sa jej, že tú budovu pozná, no za nič na svete si nevedela vybaviť meno. S ťažkým dychom sa oprela o drevenú stenu v nádeji, že muži prebehnú okolo.

Len si nakrátko oddýchnuť.

Čosi zavŕzgalo a stena za jej chrbtom sa náhle poddala. Až teraz si uvedomila, že sú to vlastne dvere, ktoré niekto poriadne nezavrel. Jej záchrana! Vtrhla dnu a potichu za sebou zatvorila.

Okamžite jej bolo teplejšie, no tma bola ešte väčšia než vonku. Akoby ju obklopoval čierny atrament, ktorý jej stekal po prstoch. Marie tápala okolo, až nahmatala vypínač. Stlačila ho, cvaklo to, potom zapraskalo a napokon sa nad jej hlavou rozžiarila blikajúca elektrická žiarovka. Budova už zrejme mala elektrinu, istotne teda šlo o niečo významné, nie o obyčajný stánok, ale…

Otočila sa a z hrdla sa jej vydral tichý, piskľavý výkrik. Priamo pod mihotavou žiarovkou stála skupina ľudí a všetci

na ňu zlostne zízali. Mali na sebe starobylé kostýmy a rytierske brnenia, niektorí parochne, v rukách držali knihy, ďalekohľady či meče. Jedna dáma s vežovito vysokým účesom sedela na tróne a povýšenecky na ňu hľadela, akoby sa pýtala, ako si to dievča dovoľuje len tak tam vtrhnúť.

Ľudia sa nehýbali, stáli ako skamenení. Vtom Marie pochopila, kde sa nachádza. Ocitla sa v Präuscherovom panoptiku, presnejšie v jeho slávnej časti s voskovými figurínami, ktorú už navštívila hádam väčšina Viedenčanov. Aj ona tu bola ako dieťa. Už vtedy ju pohľad na strnulé postavy z dávnych čias napĺňal hrôzou, no aspoň to bolo cez deň. Teraz v noci osvetlené jedinou žiarovkou…

Marie sa strhla.

Dočerta, žiarovka! Si strašne hlúpa!

Ak tu niekde boli okná, svetlo bolo cez štrbiny určite vidno aj zvonku. Navyše kdesi hučal generátor, zvuk jej zrazu pripadal ohlušujúci.

Nebol však taký hlasný, aby prehlušil vŕzganie dverí. Krátko nato zazneli známe kroky.

Šľap, šľap, šľap.

Marie ticho zakňučala. Boli tu! Niekde za ňou. Preč, schovať sa, nájsť nejakú dieru ako myš, kam by sa mohla vtisnúť!

Prosím, milý Bože, pomôž mi, prosím.

Miestnosť voskových figurín bola veľká, zaberala takmer polovicu panoptika. Marie sa hnala popri rímskych gladiátoroch a mumifikovaných inkských kňazoch, takmer zakopla o rakvu, z ktorej trčala ruka, zavadila o obeseného, čo sa hompáľal na šibenici, až napokon narazila na skupinu zlovestne vyzerajúcich mužov. Niektorí mali pištole, iní veľké nože a jeden držal mäsiarsku sekeru, ktorá sa leskla vo svetle žiarovky. Pod každou figurínou bola menovka.

Mariin pohľad zablúdil k jednej z nich celkom naľavo, k nohám uhladeného pána s naolejovanými fúzikmi a elegantným oblekom.

Hugo Schenk, podvodník a vrah žien.

Usmial sa na ňu.

Aj jedna z ďalších postáv sa na ňu uškrnula. Vykukla spoza Huga Schenka a šibalsky pokrútila hlavou.

„Kukuk, Marie, mám ťa!“ zachichotala sa. „Ešte sme neskončili. Kdeže, ešte zďaleka nie. Tak čo, malá indiánska squaw, kde máš svoj tomahavk? Úsmeeeev…“

Vzápätí sa muž s mäsiarskou sekerou vrhol na svoju kričiacu obeť.

1. KAPITOLA

Nasledujúci večer v prvom obvode

Nad celou Viedňou sa vznášalo čaro.

Ešte pred chvíľou z neba lialo ako z krhly a ľudia v Himmelpfortgasse hľadali útočisko vo výklenkoch domov či pod prístreškami okolitých obchodov. Mladí muži vo frakoch a v cylindroch ponúkali prichádzajúcim dámam dáždniky, nákladné účesy sa menili na mokré chumáče vlasov, fiakre sa rútili cez vodu v odkvapových žľaboch a špliechali na sukne siahajúce po členky, pruhované nohavice, starostlivo naaranžované klobúky s kvetmi aj nadýchané plesové róby.

Dážď však ustal rovnako náhle, ako sa spustil. Takmer v tom istom okamihu sa v prvom obvode rozžiarili početné elektrické oblúkové lampy, ich jasné svetlo sa odrážalo v kalužiach a rozliaty mastiaci olej sa v ňom leskol všetkými farbami. V hmle stúpajúcej vlhkosti vyzerali visiace mliečne sklené banky ako obrovské svietiace chrobáky.

Julia sa zahľadela na jednu z lámp a načúvala praskotu elektriny uväznenej v jej útrobách. Zasnívane privrela oči.

Zvuk nových čias, pomyslela si.

Ešte pred pár rokmi elektricky osvetľovali len niekoľko vybraných miest a viedenský Volksgarten, no teraz žiarilo celé vnútorné mesto. Elektrifikovali aj Okružnú triedu s operou, divadlom Burgtheater, radnicou a parlamentom. Dokonca ani v predmestiach a okrajových štvrtiach sa už nedal zastaviť nástup novej, jasnejšej éry. Pre Juliu, ktorá pochádzala z pochmúrneho úpätia Álp a prvé roky života strávila pri slabom svetle triesok a začadených petrolejových lámp, to bol stále zázrak. Takmer kúzlo. Podobne ako automobily, na ktoré kočiši nadávali a ktoré sa sporadicky objavovali vo Viedni, gramofóny s chrapľavými trúbami v tanečných podnikoch či podivné lietajúce stroje, na akých sa bláznivý Nemec menom Lilienthal vrhal zo svahov pri Berlíne.

„Pripravená dať sa očariť?" ozval sa vedľa nej hlas.

Julia sa strhla. Na niekoľko sekúnd úplne zabudla, že na chodníku nestojí sama. Pozrela sa na mladého muža s hustým obočím a mäkkými, dobrosrdečnými očami, ktorý jej práve podával ruku. V niektorých chvíľach jej jeho oči pripomínali verného kokeršpaniela a na Fritza sa naozaj mohla naplno spoľahnúť.

Na rozdiel od Lea.

Usmiala sa. „Ak ma ten Američan nerozseká šabľou na kusy, teším sa!"

„Kdeže, vraj dáva prednosť pannám," uškrnul sa Fritz a nadvihol obočie. „Alebo si azda…?"

„Mal by si to vedieť," odvetila Julia. Kráčali vedľa seba po mokrom chodníku k divadlu, kde sa už zhromaždil väčší dav. Zopár zúfalcov sa zjavne ešte pokúšalo zohnať lístok, hoci premiéra bola už celé týždne beznádejne vypredaná, rovnako ako všetky ďalšie predstavenia v máji aj v júni.

Julia si prezrela plagát nad vchodom, z ktorého sa na dav prísne díval muž s vysokým cylindrom. Pod ním stálo starosvetsky kľukatými písmenami: *Veľký čarodejník Banton prvý raz v Európe! Nenechajte si ujsť jedinečnú kúzelnícku šou – svetovú senzáciu!*

V skutočnosti bolo Bantonovo predstavenie témou rozhovorov vo Viedni celé týždne pred premiérou. Povesť ho predchádzala. Charles Banton vystupoval už v Londýne, Ríme a nedávno aj v Paríži. Noviny sa predbiehali v senzačných titulkoch najmä preto, že popri Američanovi hosťoval vo Viedni aj ďalší známy kúzelník – Veľký Bellini prezývaný majster ilúzií. Na uliciach i v novinách sa už hovorilo o takzvanom súboji kúzelníkov.

Julia zohnala lístky na premiéru vďaka novej práci. Len pred polrokom dala fotografka miest činu výpoveď na viedenskom policajnom riaditeľstve a prešla do novín. Starý kamarát Harry Sommer jej vybavil pozíciu fotografky v *Novom viedenskom žurnále*. Odvtedy Juliu úplne pohltilo vyvolávanie snímok korpulentných operetných speváčok, bledých obetí cholery, unesených pudlov, otvorení obchodných domov a dopravných nehôd. Práve včera jeden z nových automobilov narazil do plne obsadenej konskej električky. Traja ľudia sa ťažko zranili a kone museli na mieste utratiť. Nebol to pekný pohľad, no Harry jej vtĺkol do hlavy, že dopravné nehody sa jednoducho predávajú najlepšie.

Takmer tak dobre ako kúzelnícka šou, pri ktorej prepichnú pannu, pomyslela si.

„Čomu vlastne vďačím za česť byť pri tejto výnimočnej udalosti?“ spýtal sa Fritz, keď sa zaradili do radu pred vchodom do divadla. „Nič proti králikom z klobúka a podobným kúskom, ale…“

„Charles Banton je momentálne najznámejší kúzelník na svete," prerušila ho Julia. „A pochádza z Ameriky. Králikmi sa nezaoberá. Tam je všetko o triedu väčšie než u nás v Európe." Pokrčila plecami. „Ak chceš vedieť pravdu, pôvodne mal ísť so mnou Harry, predsa len je hlavný reportér žurnálu. Vydavateľ ho však na poslednú chvíľu poslal do Budapešti, kde sa má otvoriť podzemná železnica. Podzemná ako v Londýne!" Julia si povzdychla. „Na to si vo Viedni ešte asi dlho počkáme. V zemi je tu pravdepodobne toľko starých kostí, že sa ani nedá kopať hlboko."

„Zase som teda len náhradné riešenie," zamračil sa Fritz.

„Ach, Fritz, neurážaj sa hneď!" Julia ukázala na množstvo ľudí naokolo. „Pozri sa na to aj z druhej strany. Celá Viedeň chce vidieť, ako Banton necháva miznúť ľudí, páli ich a prebodáva. A ty môžeš byť pri tom."

„Naozaj si neviem predstaviť nič krajšie," zamrmlal Fritz a podal jej vreckovku. „Mimochodom, kvapká ti z klobúka, pani reportérka."

Julia si vzala vreckovku a utrela si klobúk aj vlasy. Bolo dojemné, ako sa o ňu Fritz staral. Už dobré dva mesiace tvorili pár, čo znamenalo, že spolu chodievali von, Fritz ju občas pozval na večeru a raz do týždňa spolu tancovali tango. Áno, párkrát skončili v posteli, aj tam sa Fritz prejavil mimoriadne nežne. Pripomínalo to skôr súrodenecké maznanie.

Skrátka verný kokeršpaniel, pomyslela si Julia, ale v skutočnosti od toho ani viac nečakala.

Fritz Hartkämper bol klaviristom v pochybnej krčme Kaverna v šestnástom obvode, kde Julia občas vystupovala, tancovala a spievala. Počas posledných mesiacov po rozchode s Leom sa Julia s Fritzom postupne zblížili. Stále však nedokázala uveriť, že sa od Lea skutočne odpútala.

Niekedy sa v noci prebudila a mala pocit, že leží vedľa nej, no namiesto neho tam odfukovala jej spiaca dcéra. Počas niekoľkých nocí, ktoré strávila u Fritza, sa bála, že zo sna vysloví Leovo meno. Stále naňho nevedela zabudnúť! Aj keď jej bolo jasné, že je to tak pre oboch lepšie. Roky s Leom boli síce vzrušujúce, ale nikdy sa jej celkom neotvoril. Mihal sa v jej živote ako prízrak, stále prichádzal a odchádzal. Neprospelo jej to. Navyše pochádzali z celkom odlišných svetov – ona chudobné dievča z úpätia Álp, on syn bankára z Grazu, s predponou *von* v mene a monogramom vyšitým na naškrobenej vreckovke vo vačku vesty.

Julia napokon trvala na rozchode. A keďže už nepracovala na policajnom riaditeľstve, odvtedy sa takmer nestretávali. Občas si želala, aby sa na ňu spýtal a zaujímal sa, ako sa má. Okrem dvoch či troch ufňukaných listov na začiatku, v ktorých sa väčšinou sťažoval na vlastný osud, sa však už neozval. Fritz jej pomáhal prekonať odlúčenie, no zrejme cítil, že je len náhradník. Juliu to mrzelo, pretože bol skutočne milý, pozorný a navyše aj dobre vyzeral. Výborne si rozumel aj s jej dcérou Sisi. Vlastne ideálny muž.

Lenže nie je Leo, pomyslela si, kým stáli v rade. Bože, láska je komplikovaná. Chudák Fritz!

Konečne sa dostali ku vchodu, kde im uvádzač v červenej livreji odtrhol lístky a dôležitým gestom ich pustil ďalej.

„Všimla si si ten sanitný voz pred vchodom?“ zašepkal Fritz. „Zdá sa, že veľký mág si nie je celkom istý svojimi číslami.“

Julia mávla rukou. „Patrí to k šou, v Londýne to vraj robil tiež. Ľudia jednoducho bažia po krvi.“

„A čo prekvapenie, ktoré Banton tak veľkolepo ohlasoval v novinách? Nejaká svetová novinka, ktorú chce dnes predviesť prvý raz.“

„Vie sa predať ako každý Američan," vysvetlila Julia a rozhliadla sa po preplnenej zimnej záhrade, ktorá nadväzovala na divadlo. Čašníci v livrejach sa s podnosmi ponáhľali po miestnosti a ponúkali šampanské, víno či drobné občerstvenie. „Zdá sa, že mu to funguje," dodala.

Charles Banton vskutku oznámil vo Viedni senzáciu, vraj nejaký nový kúzelnícky trik. Šuškalo sa, že to má niečo spoločné s jeho slávnym číslom so šabľami. Doteraz bývalo vždy vrcholom predstavenia, ktoré sa inak považovalo za pomerne krvavé a znepokojivé. Pred zhrozenými divákmi zavrel Banton jednu zo svojich pôvabných asistentiek do skrine, ktorú potom teatrálne prepichol viac než desiatkou šablí. Žena o chvíľu neskôr vystúpila zo skrine zázračne bez zranenia. Celé umenie sprevádzala hudba maďarského šabľového tanca, pričom Banton sa krútil ako derviš. Diváci číslo milovali najmä pre jeho frivolnosť – asistentka bola totiž odetá veľmi ľahko a jej kostým po návrate zdobili na mimoriadne pikantných miestach diery a trhliny. Cirkev aj konzervatívne kruhy sa už viackrát sťažovali, čo však ešte viac podporilo predaj lístkov.

Charles Banton si prenajal Ronacher rovno na dva mesiace. Divadlo na Himmelpfortgasse pojalo takmer päťsto divákov a patrilo medzi prvé elektrifikované divadlá. Julia si s tichou nostalgiou spomenula, že tu kedysi bola aj s Leom. Vzápätí jej však zišlo na um, že ju vtedy ako už viackrát predtým nechal vzhľadom na zložitý prípad čakať.

Takmer vzdorovito stisla Fritzovu ruku a prešla s ním popri zimnej záhrade do veľkej divadelnej sály, kde stáli všade malé stolíky prikryté bielymi obrusmi a servítkami. V lóžach zdobených nahými anjelikmi a girlandami svietili mliečne žiarovky, rovnako aj vo veľkom lustri, ktorý visel zo stropu. Na čelnej strane sály sa nachádzalo javisko

zakryté ťažkou zamatovočiernou oponou, na ktorej sa ligotali strieborné mesiace a hviezdy. Opona sa jemne pohybovala, akoby za ňou prebiehali posledné prípravy. Diváci, ktorí za nimi vstupovali do sály, vzrušene šepkali a usádzali sa na miesta.

„Všetka česť," poznamenal uznanlivo Fritz, keď zamierili k stolu neďaleko javiska. „Toto miesto určite nebolo lacné. Vaše noviny majú zrejme peňazí ako pliev."

„Vydavateľ chce, aby som Bantona trochu sledovala pri práci, keď budem písať o jeho trikoch," vysvetlila Julia. „Fotografie robiť nesmiem, takže neskôr sa do toho pustí kresliar a bude odo mňa určite potrebovať podrobnosti." Sadla si a z dámskej kabelky vytiahla zápisník a ceruzku.

V skutočnosti sa tešila, že pri tomto článku výnimočne nebude mať na starosti fotografie, ale napíše ho sama. Mal z toho byť dokonca trojstĺpcový text na titulnej strane kultúrnej rubriky! Zdalo sa, že nielen jej starý priateľ Harry si všimol, že má talent na písanie. Doteraz mala za sebou len drobné texty v regionálnej časti, sotva viac než rozšírené opisy k obrázkom, no dúfala, že Harry jej časom zverí aj väčšie články. Cítila, že tento príbeh o mágii by sa mohol stať jej vstupenkou. Snívala o otrasných sociálnych reportážach, aké vychádzali v *Robotníckych novinách* viedenských sociálnych demokratov. Zatiaľ však hlavný reportér Harry Sommer ani vydavateľ Lippowitz neboli tejto myšlienke naklonení.

Mali stôl len pre seba. Čašník im bez vyzvania priniesol dva poháre perlivého sektu a pripili si. Julia sa rozhliadla. Sála sa zaplnila do posledného miesta, prišla typická zmes vyššej viedenskej buržoázie. Ronacher bol pomerne drahý, takže všade videla mužov v elegantných čiernych smokingoch a ženy s prehnane veľkými klobúkmi. Julia si

obliekla tmavozelené šaty ku krku, k nim jemnú dámsku vestu a dlhé rukavice. Tenký vlnený kabát, perovú štólu aj premočený klobúk nechala v šatni.

Nad divadelnou sálou viselo napätie. Rozhovory postupne utíchali, všetci upierali pohľad dopredu a vtom elektrický luster na strope náhle zhasol. Na okamih zavládla úplná tma a niekoľko dám vystrašene vykríklo. Potom sa opona pomaly zdvihla a odhalila desivú scénu. V pozadí javiska sa črtala zrúcanina hradu, pred ňou stálo niekoľko nakrivo naklonených náhrobných kameňov, nechýbali ani kaplnka a šibenica, ktorej slučka sa kývala do rytmu dunivého zvona. Z orchestra sa niesol žalostný nárek huslí sprevádzaný zvukom pripomínajúcim hraciu skrinku.

Diváci uznanlivo zašumeli a Julia pocítila, ako ju atmosféra pohlcuje. Scénu zvolili majstrovsky. Nemecký stredovek bol práve v móde, prinášal hrôzu, akú si takéto predstavenie žiadalo. Navyše ruina, kaplnka aj náhrobky pôsobili neuveriteľne skutočne. Elektrické svetlo zalievalo celú scénu zelenkasto-modrým oparom. Julia nič podobné nikdy nevidela, dekorácie boli naozaj dokonalé! Oveľa lepšie než u obyčajných varietných kúzelníkov v Prátri s králikmi, kartami a trepotajúcimi sa holubmi, ktoré opitým, hulákajúcim divákom špinili na hlavy.

Zrazu zahrmela tympanová rana a zablyslo sa. Z podlahy javiska sa vyvalil dym a z jeho stredu sa vynoril vysoký vychudnutý muž v čiernom plášti. Sála zašumela prekvapením.

Muž mal na hlave starosvetský vysoký cylinder, aký nosieval americký prezident Abraham Lincoln, a v ruke držal hrčovitú palicu, na ktorej konci sa vynímal vtáčí lebkový zobák. Čierne fúzy si starostlivo navoskoval a vytočil

takmer až k ušiam. Kúzelník sa mierne uklonil, nadvihol klobúk a palicou udrel o zem. V tom okamihu z jeho cylindra vyleteli dve vrany a s krákaním pristáli na cimburí hradnej ruiny.

Diváci slastne zastonali a Julia sa neubránila úsmevu.

Nijaké holuby, zato vrany, pomyslela si.

„Vitajte na hrade Ravensteen!" ohlásil kúzelník so silným americkým prízvukom. Veľkým gestom odhodil cylinder aj plášť a predstúpil k okraju javiska s rukami zdvihnutými k stropu. *„Let the show begin!* Začnime!"

Počas nasledujúcej hodiny Charles Banton vyslovil tieto jediné slová a Julia zažila predstavenie, ktoré divákov doslova očarilo.

Banton nepochybne ovládal svoje remeslo dokonale, okrem toho šikovne využíval pochmúrnu stredovekú atmosféru celej šou. Nechal levitovať náhrobnú dosku, zrazu stál na vrchole veže hradnej ruiny, aby sa v okamihu zjavil dole pred kaplnkou. Pekná mladá žena oblečená ako čarodejnica so špicatým klobúkom a s metlou preletela na neviditeľnom lane ponad prvé rady divákov. Neskôr v pozadí vzbĺkla hranica, v ktorej pôvabná čarodejnica zmizla s ohlušujúcim výbuchom, a mních v čiernej kutni sa premenil na kostru. Všetko sprevádzala tiesnivá hudba orchestra, čo využíval nezvyčajné nástroje. Julia počula kvílenie pohárov, ktoré vyvolávali prsty na ich okrajoch, dokonca zaznela aj spievajúca píla.

Vopred si o predstavení niečo naštudovala, a tak pri niektorých trikoch tušila, ako fungujú. Banton pracoval s laternou magikou, ktorá sa používala už pred stovkami rokov, no mal aj modernejšie kúsky. Napríklad takzvaného Pepperovho ducha, teda iluzívny trik, ktorý najprv vzbudil senzáciu v Anglicku. Na javisku boli zrejme rozmiestnené

zrkadlá a priehľadné sklá, okrem toho množstvo techniky, ktorej Julia nerozumela.

Podstatné však napokon nebolo vybavenie, ale mrazivá atmosféra, s ktorou Banton pracoval. Technika bola len prostriedkom, nosičom celej ilúzie. Ľudia sa báli takmer na smrť, ženy jačali, dokonca aj muži občas zhrozene vyskočili zo stoličiek. Staršia dáma o dva rady ďalej si na pokraji mdlôb opakovane prikladala k nosu flakónik s čuchacou soľou.

Julia z času na čas zaškúlila na Fritza, ktorý pôsobil úplne uchvátene. Jeho počiatočná nedôvera sa očividne rozplynula. Už teraz bolo zrejmé, že predstavenie má obrovský úspech. Julia mala v pláne o pár dní navštíviť aj vystúpenie Veľkého Belliniho. Bantonov konkurent sa bude musieť poriadne snažiť, ak v tomto súboji kúzelníkov nechce ťahať za kratší koniec.

Za poslednú hodinu si Julia takmer nič nepoznamenala, jednotlivé čísla nasledovali za sebou prirýchlo. Aj tak z toho vznikne dobrý článok. Vlastne sa písal takmer sám, stačilo len utriediť množstvo dojmov.

Banton napokon opäť udrel čarovnou paličkou o zem a nasledovalo dunenie bubnov. Zároveň sa pred kulisou hradu spustila druhá čierna opona, takže javisko sa ponorilo do úplnej tmy.

Kúzelník spravil niekoľko vábiacich pohybov paličkou a z bočnej strany javiska sa k nemu vzniesla rakva. Zastavila sa priamo pred ním. Banton luskol prstami a v oblaku dymu sa opäť objavila tá istá krásna čarodejnica. Teraz však mala na sebe ešte menej šiat, látka jej priliehala k telu tak tesne, že pôsobila takmer naho. Premyslený škandál, ktorý určite zabezpečí ďalšie vypredané predstavenia.

Ak to dovtedy viedenský dvor nezakáže, pomyslela si Julia. Banton sa zahrával s ohňom. S napätím čakala, čo príde.

„To, čo teraz uvidíte," ohlásil kúzelník, „je úplne jedinečné. *Extraordinary!* Niečo také ešte nikdy na javisku nebolo! Svetová novinka! Túto mladú krásnu dámu," dramaticky sa odmlčal a ukázal na pokorne sa ukláňajúcu asistentku, „rozrežem!"

Čarovná palička s posledným slovom zmizla a v Bantonových rukách sa zrazu objavila dlhá zubatá píla. Niektoré ženy v hľadisku zhrozene vykríkli, inak zavládlo napäté ticho.

Opäť sa rozozvučala zlovestná hudba, husle škrípali v dráždivom crescende. Banton zároveň otvoril veko rakvy a mladá žena s úsmevom vošla dnu. O chvíľu jej z jednej strany trčali špičky topánok, na druhej bolo vidno hlavu. Hudba silnela, naberala na intenzite, až kým Charles Banton nepriložil pílu k rakve.

Vzápätí začal píliť.

Julii prebehol po chrbte mráz. Bolo to strhujúcejšie než čokoľvek, čo počas toho veľkolepého predstavenia videla doteraz, a predovšetkým to pôsobilo nesmierne realisticky.

Ženina hlava sa s ústami dokorán divoko zmietala. Rozkričala sa, ba priam zúfalo vrešťala, no jej hlas sa strácal v burácajúcej hudbe. Julia v duchu musela uznať, že mladá asistentka hrá strach zo smrti naozaj presvedčivo. Bantonova píla sa zarezávala čoraz hlbšie, zubatý list sa prudko pohyboval tam a späť. Kúzelník už takmer prepolil podlhovastú rakvu v strede, keď náhle odskočil a aj on vykríkol.

„Oh my God, stop it! Stop!"

Hudba ešte chvíľu pokračovala, potom sa rozpadla do nepríjemného, nesúrodého doznievania, akoby si hudobníci neboli istí, ako majú skončiť. Banton pustil pílu a s pohľadom na rakvu pred sebou zmeravel. Hlava mladej ženy zaklonená dozadu s otvorenými ústami a vytreštenými očami hľadela do stropu. Už nevydala ani hlások.

Julia v tom okamihu zbadala krv, ktorá kvapkala z rakvy na podlahu. Na javisku sa zbierala do kaluže.

A pochopila skôr než väčšina divákov, čo sa stalo.

Nešlo o trik. Nebola to divadelná krv.

Kúzelník Charles Banton svoju asistentku skutočne rozrezal na dve polovice.

V rovnakej chvíli to začalo dochádzať aj ďalším hosťom. Najprv len niektorým, no postupne viacerým. Krik, nárek, jačanie a zúfalé výkriky sa šírili od predných radov až dozadu, narastali a čoskoro dosiahli ohlušujúcu silu. Prví ľudia vyskočili zo stoličiek a rozbehli sa zo sály.

***

Leo uprene hľadel na pariace sa bravčové koleno pred sebou a dvíhal sa mu z neho žalúdok.

Vlastne ani nevedel, prečo si objednal mastný kus mäsa, ktorý ležal na kopci kyslej kapusty. Možno preto, že celý deň poriadne nič nejedol a bol presvedčený, že je hladný. Lenže chuť do jedla necítil rovnako ako v posledných dňoch a týždňoch, keď ho hlad takmer úplne opustil. Jeho domáca si to vysvetľovala po svojom a s rastúcimi obavami ho už takmer videla na prahu vyhladovania, a preto mu takmer denne nosila do izby presladené kúsky torty.

Necítil hlad. Oveľa radšej pil a fajčil.

S odporom odsunul tanier s kolenom nabok a zapálil si jednu zo svojich obľúbených yenidzeoviek. Siahol po novinách, ktoré si priniesol z úradu, a začítal sa do najnovších správ. Cisár František Jozef sa stretol s anglickou kráľovnou Viktóriou v Nice, v Aténach sa mali čoskoro uskutočniť prvé novodobé olympijské hry, v Ronacheri sa konala akási premiéra, viedenský magistrát rokoval, že by sa záverečná v prvom obvode posunula z desiatej hodiny na jedenástu ve-

čer. Pri poslednej správe si Leo vedel živo predstaviť, čo to znamená – viac opitých, bitiek aj mŕtvych, a teda aj viac práce preňho a jeho kolegov z bezpečnostného úradu. Akoby vo svetovej metropole Viedeň už aj tak nebolo dosť vrážd!

Nevrlo kývol na rovnako zle naladeného čašníka a objednal si druhú štvrtinku bieleho vína. Sedel v hostinci Melker Stiftskeller neďaleko policajného prezídia, ktorý sa mu za posledné mesiace stal takmer druhým domovom. Mal tu pokoj bez večného hundrania a dobre mienených rád svojej domácej, víno bolo dobré a lacné, pod klenutými stropmi pivnice sa sedelo príjemne útulne.

Občas mu napadlo, že sem chodí aj preto, lebo mu podnik pripomínal Juliu. Kedysi sem spolu často zavítali, pili a smiali sa. Občas boli spomienky na ich spoločné chvíle pre Lea prisilné, vtedy si rýchlo objednal ďalšie víno a zahalil sa do cigaretového dymu.

Dodnes nechápal, prečo ho Julia opustila. Urobila to vôbec? Natrvalo? Hovorila o dočasnej prestávke, no na jeho listy neodpovedala a pri niekoľkých náhodných stretnutiach bola chladná a odmeraná, takmer mlčanlivá. Pravdepodobne to súviselo s jej novou aférou, ktorú pred ním tajila. Tá potvora Margarethe z telefónneho oddelenia, Juliina stará známa, mu to bez okolkov vytárala a ešte s takmer zvráteným potešením v očiach, akoby si užívala jeho utrpenie. Je to vraj hudobník. Muzikant! Tí predsa nikdy nemajú peniaze. Aspoňže nechodila s nafúkaným reportérom Harrym Sommerom.

Julii sa v novinách podľa všetkého darilo, zarábala sama na seba. Vždy to pre ňu bolo dôležité. Nechcela byť závislá od nijakého muža, ani od Lea.

Rozišli sa z toho dôvodu? Pretože on peniaze mal a ona nie? Pritom bol v skutočnosti chudobný ako kostolná myš,

jeho zámožný otec mu po nešťastnom dueli v Grazi zastavil prísun peňazí. Nebyť toho, že mu matka potajomky každý mesiac posielala určitú sumu, nemohol by si dovoliť drahé obleky, vreckovky s vyšívaným monogramom, anglické kožené topánky, ba ani víno v Stiftskelleri. Plat na kriminálke bol žalostný a nejeden inšpektor si privyrábal bokom. Ani nedávne povýšenie na hlavného inšpektora po vyriešení niekoľkých zamotaných prípadov mu nijako nepridalo na bohatstve.

Zatrpknuto si odpil. Už sa chystal znovu skryť za noviny, keď k jeho stolu pristúpil nejaký muž. Leo zdvihol zrak a noviny opäť spustil.

„Loibl," zamrmlal. „Ešte vy ste mi tu chýbali."

„Aj ja vás rád vidím, pán hlavný inšpektor," odvetil s úsmevom jeho kolega. Erich Loibl pracoval s Leom v rovnakom oddelení. Ako obyčajný inšpektor bol Leovi podriadený, čo mu zjavne vyhovovalo. Nebol totiž najambicióznejší, niektorí kolegovia by ho označili za priam beznádejne lenivého. To, že sa po službe objavil v Stiftskelleri, neveštilo nič dobré. Rovnako ani oslovenie Lea novým titulom.

„Budem hádať, máme prípad," povzdychol si Leo. „A vy neviete, čo s ním. Dovoľte mi pripomenúť vám, Loibl, že dnes máte večernú službu. Ja, naopak…"

„Posiela ma policajný radca Stukart," prerušil ho Loibl. „Povedal, že vás potrebuje pri istej záležitosti." Sprisahanecky naňho žmurkol. „Muža z veľkého sveta, to boli jeho slová. Skutočného džentlmena. Viete predsa po anglicky, nie?"

Leovi postupne temnel výraz. Poslal poňho samotný policajný radca, čo mu prakticky nedávalo na výber. Hoci mal po službe a pred sebou druhý pohár vína.

„Prečo práve po anglicky?" spýtal sa. V skutočnosti ovládal okrem angličtiny aj francúzštinu a trochu taliančinu,

všetky tri jazyky sa naučil v internátnej škole, do ktorej ho poslal otec za nemalé peniaze. Jediný jazyk, ktorý neovládal, bol paradoxne viedenský dialekt. Hovoril dokonalou spisovnou nemčinou po svojej matke, ktorá pochádzala z Hannoveru a neskôr sa vydala za bankára z Grazu. Medzi kolegami si preto vyslúžil prezývku Nemčúr, čo ich spolupráci rozhodne nepomáhalo.

„Máme vypočuť nejakého Američana," vysvetlil Erich Loibl a pokrčil plecami. „Ja zvládnem akurát *hello* a *adios*."

„To druhé je po španielsky."

„No vidíte." Loibl ukázal na Lea, ktorý mal na sebe ako zvyčajne dvojradový oblek a čerstvo vyžehlenú košeľu. „Okrem toho ste na výsluch aj lepšie oblečený. Musíme totiž ísť do divadla. Do Ronacheru, aby som bol presný."

„Čože?" Leo spozornel. Nečítal práve pred chvíľou niečo o predstavení v Ronacheri? Zalistoval v novinách. „Dnes je tam premiéra toho amerického kúzelníka…"

„Charlesa Bantona, presne tak. Máme ho vypočuť. Stala sa nehoda, hoci nie je isté, či to naozaj bolo nešťastie. Preto si hliadka zavolala nás z viedenského bezpečnostného úradu." Loibl zdvihol obočie. „Hovorí sa, že Banton rozrezal ženu. Svoju asistentku. Zaživa."

„Rozrezal? Zaživa?"

„Práve som to povedal." Erich Loibl kývol hlavou na vychladnuté jedlo. „Budete to koleno ešte jesť, pán hlavný inšpektor? Inak by som si ho dal zabaliť na cestu. Bola by škoda vyhodiť ho."

2. KAPITOLA

Len o chvíľu neskôr sedeli obaja inšpektori v služobnom koči, ktorý ich viezol po Okružnej triede k divadlu v Himmelpfortgasse. Počas krátkej jazdy Loibl vyrozprával Leovi to najdôležitejšie, zatiaľ čo s veľkým pôžitkom dojedal údené koleno. Napokon si už raz použitou vreckovkou utrel mastné ústa a kosť bez okolkov vyhodil z okna.

„Výborné! Kolená v Stiftskelleri sú naozaj najlepšie. Prišli ste o veľa, Herzfeldt!“

„Ďakujem, ale po vašom rozprávaní ma chuť do jedla úplne prešla,“ zamrmlal Leo a zahľadel sa z okna von, kde sa na rohu už črtalo divadlo.

Hoci bolo v túto nočnú hodinu pomerne chladno, na ulici sa stále pohybovalo množstvo ľudí v ľahkom oblečení. Na prvý pohľad to boli diváci z divadla. Niekoľko uniformovaných strážnikov ich vyzývalo, aby sa rozišli, no nikto si z nich zjavne nič nerobil. Leo si všimol, že niektoré ženy sú bledé ako stena a ovoniavajú čuchacie soli, iné vzlykajú a kŕčovito sa držia svojich rovnako otrasených spoločníkov. Vystúpil z koča a privolal jedného zo strážnikov, ktorý ich s Loiblom previedol davom dovnútra divadla. Tam už

bolo citeľne prázdnejšie, len zopár čašníkov pobehovalo po miestnosti a zbieralo zo zeme rozbité poháre a pošliapané kanapky. Všade ležali poprevracané stoličky a stoly, veľké zrkadlo na stene bolo rozbité.

„Nedalo sa to zastaviť," vysvetľoval starší policajt s obuškom a čákovom, keď prechádzali zimnou záhradou. Zjavne nepovažoval za potrebné zložiť si pokrývku hlavy ani vnútri. „Najprv si všetci mysleli, že je to súčasť predstavenia, skutočná zábava, ale potom sa tí vpredu rozkričali a…" Ukázal na chaos okolo nich. „Vidíte sami. Takmer ako vtedy pri požiari Ringtheatra, iba bez zuhoľnatených tiel."

Leo už mal medzitým celkom jasnú predstavu o priebehu udalostí. Rozrezanie asistentky malo byť zrejme novým trikom, ktorý sa nevydaril. Bantonova píla prerezala mladej žene brušnú tepnu, čo viedlo k takmer okamžitej smrti. Telo Beatrice Charringhamovej už medzičasom previezli do ústavu súdneho lekárstva. Leovi to celé pripadalo ako nešťastná náhoda, no zjavne existovali podozrenia z manipulácie. Nič presnejšie mu Loibl nevedel povedať. Podozrenie vraj vyslovil sám Charles Banton.

Medzitým sa ocitli v divadelnej sále. Elektrický luster na strope zhasli, svietilo len niekoľko lámp po stranách. Ani tak sa však nedala prehliadnuť spúšť. Aj tu sa povaľovali prevrátené stoličky a stoly, vyzeralo to ešte horšie než v zimnej záhrade. Akoby sa tadiaľ prehnalo splašené stádo. Človek mohol byť rád, že nikoho nepošliapali.

Vpredu bolo v tlmenom svetle vidieť kulisu hradu, pred ňou lacné náhrobné kamene z kartónu a zo sadry, z ktorých mnohé ležali na zemi. Na javisku sa zdržiavali dvaja muži. Vyšší v pokrčenom čiernom fraku sedel na stoličke a hlavu držal v dlaniach. Vedľa neho ležal pohodený cylinder. Druhý muž v elegantnom fraku a s vlasmi dôkladne

uhladenými brilantínou nervózne prechádzal sem a tam. Bol pomerne nízky, čo sa zrejme snažil kompenzovať vysokými podpätkami, ktoré nepríjemne klopkali o drevenú podlahu. Len čo zbadal prichádzajúcich inšpektorov, zastal a zamával na nich.

„Konečne ste tu! Páni z viedenského bezpečnostného úradu, však? Vďakabohu! Poďte!"

Leo a Erich Loibl vystúpili po bočnom schodisku na javisko. Až teraz Leo zbadal rakvu, ktorú medzitým otvorili. Pod drevenou schránkou sa rozlievala lepkavá kaluž krvi.

Z rakvy trčali dve nohy v dámskych topánkach.

„Bože môj!" vydýchol Leo. „Ona…?"

„Nie, už tam nie je. *For heaven's sake!* Preboha!" Muž na stoličke, ktorý zrejme Lea začul, zdvihol hlavu. Výrazné fúzy mu smutne viseli a pôsobili takmer nalepene. „Nohy sú len atrapa," povedal s americkým prízvukom. „*Not real!* Rozumiete?"

Leo nadvihol obočie. „Vy ste asi…"

„Charles Banton." Vysoký muž s viditeľnou triaškou a popolavou tvárou sa postavil a podal Leovi ruku. Bol chudý a dlhý ako bidlo, čo ešte zvýrazňoval jeho frak s dlhými šosmi. Výzorom Leovi pripomínal bývalého amerického prezidenta Abrahama Lincolna. „Je to strašné, jednoducho hrozné."

„Hovoríte po nemecky," poznamenal Leo.

Banton prikývol. „Moji rodičia sa presťahovali z Hamburgu do Spojených štátov, keď som mal desať. Do Pennsylvánie. Materinský jazyk človek len tak nezabudne."

Leo hodil nevraživý pohľad na Loibla, no ten iba bezmocne pokrčil plecami a mlčal.

„Dobre," začal Leo. „Môžete mi…?"

Menší muž s brilantínou vo vlasoch ho však prerušil.

„Musíme to okamžite vyriešiť, najlepšie hneď! Každý deň výpadku ma stojí celé imanie!“

„A vy ste…?“ obrátil sa k nemu Leo.

„Laurenz Wilhelm Waldmann, majiteľ Ronachera,“ predstavil sa muž a odhrnul si z čela mastný prameň vlasov. Vzápätí zdvihol zrak k stropu, akoby chcel zo všetkého obviniť samotného boha divadla. „Je to najhoršia vec, aká sa odohrala za môjho vedenia v Ronacheri! Úplne najhoršia! Finančné straty…“

„Predovšetkým je to strata ľudského života,“ skočil mu Leo chladne do reči. „To ste mali na mysli, nemám pravdu?“

„Samozrejme,“ priznal krotko Waldmann. „O tom niet pochýb. Strašná nehoda.“

„Nebola to nehoda,“ ozval sa Charles Banton. „Už som to povedal mužovi z hliadky. Beatrice niekto zavraždil! Ktosi s tým sarkofágom… ako sa to povie?“

„Manipuloval?“ pomohol mu Leo.

Banton prikývol. „Poďte. Ukážem vám to.“ Zaviedol Lea a Ericha Loibla k rakve so zaschnutými kvapkami krvi. „Predpokladám, že neviete, ako trik funguje.“

„Je to trik?“ spýtal sa trochu sklamane Loibl.

Banton naňho vypleštil oči, akoby pochyboval o jeho zdravom rozume. „Čo ste si mysleli, pán inšpektor? Samozrejme, že je to trik, a navyše veľmi dobrý. Každé kúzlo sa v podstate zakladá na zručnosti, dlhoročnom tréningu a technike. Výstup sme trénovali veľmi dlho, všetko fungovalo bezchybne. Svetová novinka, ktorú som si dal patentovať!“ Charles Banton napriek bledosti náhle pôsobil hrdo. „Rozrezaná panna. Tento trik vojde do dejín!“

„O tom niet pochýb,“ podotkol bez výrazu Leo.

Banton si uvedomil svoje faux pas a pokračoval o niečo vecnejšie: „Je to kombinácia optickej ilúzie a v podstate

jednoduchej techniky. Pozrite sa.“ Zaviedol ich okolo rakvy. „Schránka je hlbšia, než sa zdá. Horná polovica je natretá nahnedo ako drevo, spodná je čierna. Na čiernom pozadí javiska ju v šere vôbec nevidno. Rovnako ako tenkú čiernu šnúru, ktorou si k sebe priťahujem zdanlivo levitujúcu rakvu. Teraz nahliadnite dovnútra,“ vyzval ich.

Leo nakukol do rakvy, kde sa stále držala krv. Z jej sladkasto-kovového pachu, ktorý poznal z mnohých miest činu, sa mu zdvihol žalúdok.

„Na strane pri nohách je klapka,“ pokračoval Banton. „Keď do nej zatlačíte nohami, stanú sa dve veci: objavia sa umelé nohy v topánkach a zároveň sa v dne rakvy otvorí otvor, takže človek vnútri sa spodnou časťou tela zosunie nadol a…“

„Tak sa dostane mimo dosahu píly,“ doplnil uznanlivo Leo. „Naozaj dômyselné. Lenže…?“

„Prečo sa to teda skončilo krviprelievaním? Nuž… pretože… lebo…“ Banton bol očividne otrasený, hľadal slová. „Niekto mechanizmus zablokoval! Rozumiete? Tu!“ Ukázal na malú skrutku, ktorá bola zjavne dodatočne pripevnená zvonka. „Beatrice zatlačila na opierku pri nohách, topánky sa síce vysunuli, ale dno sa neotvorilo!“

„To si predsa musela všimnúť,“ namietol Loibl, zložil si klobúk a poškrabal sa na hlave. „Prečo nezačala kričať o pomoc?“

„Kričala, ale najhoršie bolo, že sme sa tak dohodli. Beatrice mala pôsobiť zúfalo a hlasno kričať! Uvedomil som si, že jej zúfalstvo je skutočné, no bolo už neskoro.“

Banton sa vrátil k stoličke a zrútil sa na ňu. Bol bledý ako stena, akoby vykrvácal on.

„Je to koniec mojej kariéry,“ zašepkal. „Už nikdy nevystúpim na javisku.“

„Ehm, nemuselo by to byť až také definitívne," ozval sa nervózne majiteľ divadla Waldmann. „Vy za to predsa nemôžete, mister Banton, alebo sa mýlim? Ak polícia nájde páchateľa, a to sa určite stane…" Waldmann sa naliehavo pozrel na Lea, „vlastne nevidím dôvod, prečo by sa predstavenia nemohli obnoviť. Možno po krátkej prestávke na smútok a rozjímanie." Odkašľal si. „Ako sa hovorí u vás v Amerike? *The show must go on!* Šou musí pokračovať."

„Máte aspoň tušenie, kto by mohol ísť po vašej asistentke?" spýtal sa Leo Charlesa Bantona bez reakcie na Waldmanna. „Prečo by chcel niekto slečnu Charringhamovú zabiť? Navyše takým okázalým spôsobom. Páchateľ ju mohol jednoducho niekde prepadnúť a…"

„Práve o to ide!" skočil mu Banton vzrušene do reči. „Vrah nešiel po Beatrice, ale po mne!"

„Počkajte," zamračil sa Loibl. „Ako ste na to prišli? V rakve predsa ležala Beatrice Charring neviemaká a vy ste ju mali prepíliť."

„V rakve som mal pôvodne ležať ja! Dnes ráno sme to na poslednú chvíľu zmenili." Banton si zúfalo povzdychol. „V skutočnosti ma mal rozpíliť môj osobný asistent Pascal, no ráno mu nebolo dobre a okrem toho som na tú rakvu priveľký, nezmestil by som sa. Narýchlo sme teda vymenili topánky za dámske a prehovorili Beatrice, aby zahrala obeť. Vtedy sa mi to zdalo ako skvelý nápad. Pôvodne sa číslo malo volať *Rozpílený kúzelník*, ale oveľa lepšie je rozpíliť domnelú pannu než muža. Nesie to v sebe náboj, jemné erotické napätie, ak mi rozumiete." Banton sa zarazil. „Prepáčte, bolo to nevhodné. Som len trochu *confused*. Ako sa to povie? Zmätený."

„Spomínali ste svojho osobného asistenta Pascala," nadviazal Leo. „Máte aj ďalších zamestnancov?"

Charles Banton pokrútil hlavou. „Len ja, Pascal a Beatrice. Sme malý tím, už v záujme utajenia. Najcennejším majetkom kúzelníka sú jeho triky, ako iste viete. Neustále pracujem na nových. Onedlho chceme používať dokonca aj živé fotografie! Táto šou je ohňostroj premyslených kúzelníckych čísel, všetko najlepšie a najmodernejšie!“ Nadšenie ho opäť strhlo. „Pascal stojí v zákulisí, ale zároveň hrá čierneho mnícha a občas aj moje dvojča, keď niekde zmiznem a objavím sa inde. Raz dokonca hrá havrana, teda kráka ako havran a…“

„Kde je teraz Pascal?“ prerušil ho Leo. „Nemal by byť tu pri vás?“

„Ešte pred chvíľou tu bol,“ odvetil Laurenz Waldmann. „Mladíkovi naozaj nie je najlepšie, a keď uvidel toľko krvi… Zrejme je dole v šatni pána Bantona. Do hotela sme ho nepustili. Vlastne nikto z nás nesmel odísť.“ Hodil na Loibla jedovatý pohľad.

„Telefonicky som dal strážnikom jasné pokyny, aby sa nikto z personálu nevytratil,“ vyhlásil dôležito Loibl. „Riziko úteku! Rozumiete.“

„S tým chorým Pascalom si pohovorím,“ uzavrel Leo a otočil sa k Loiblovi. „Vy zatiaľ spíšte výpoveď pána Bantona, najlepšie u nás v kancelárii, rovno na písacom stroji. Uvidíme sa zajtra ráno na prezídiu.“ Ukázal na rakvu. „Tento vražedný nástroj si vezmeme na podrobnejšie preskúmanie. A, pán Banton…“ Leo sa zvrtol ku kúzelníkovi. „Zostaňte vo Viedni, kým sa vec nevyjasní. Kolega vám zatiaľ zadrží pas, je to predpis. Dúfam, že chápete.“

„Verte mi, mám najväčší záujem na tom, aby sa prípad objasnil,“ odvetil Charles Banton. „Koniec koncov, zdá sa, že niekto išiel práve po mne.“

Z Loiblovho zachmúreného výrazu Leo vyčítal, že písomné výsluchy, obzvlášť s písacím strojom, nepatria

medzi jeho obľúbené činnosti. Jeho hlúpe otázky však už Leovi poriadne liezli na nervy. Nechcel riskovať, že mu kolega pokazí výsluch s Pascalom.

Waldmann mu ukázal cestu k šatniam. Schodisko viedlo do elektricky osvetleného a prekvapivo rozľahlého suterénu. V podstate to bola podzemná hala zaplnená debnami, truhlicami a rôznymi zvláštnymi zariadeniami vrátane čiernej skrinky s objektívom, ktorá Leovi pripomínala obrovský fotoaparát. Zastal a prekvapene sa rozhliadol.

„Nebesá, čo je toto všetko?"

„Podjavisko," vysvetlil Waldmann. „Priestor priamo pod scénou. V takomto rozsahu ho má len Ronacher." S viditeľnou hrdosťou ukázal na niekoľko otvorov v strope, pod jedným boli naukladané slamené rohože. „Kúzelníci radi miznú, prepadnú jedným z otvorov v javisku a pristanú bezpečne na rohoži. Všetky tieto veci patria medzi Bantonove rekvizity. Nepýtajte sa ma, čo presne to je! Pán Banton používa vo svojich predstaveniach najrôznejšie predmety, často aj technické novinky. Vidíte tamtú sklenú nádobu?"

Kráčali ďalej pomedzi kufre a drevené debny vystlané drevitou vlnou a Waldmann ukázal na akési akvárium veľké ako človek.

„Banton nacvičuje číslo, v ktorom sa nechá spútaný s ťažkými závažiami na nohách hodiť do nádrže s vodou. Zatiaľ to však ešte nemá úplne doladené. A toto…" Ukázal na železné delo, ktoré pôsobilo mimoriadne masívne. „Zmestí sa tam človek. S ohlušujúcim rachotom ho delo vystrelí a on sa neskôr nepoškodený objaví medzi divákmi. Netuším, ako to funguje! Podjavisko slúži zároveň ako sklad rekvizít aj ako skúšobňa. Pán Banton totiž plánoval zostať vo Viedni dlhšie."

Waldmann ukázal dopredu.

„Odtiaľto už trafíte aj sám.“ Na konci podzemnej haly sa začínala dlhá, slabo osvetlená chodba. Po oboch stranách boli dvere s menovkami, na jednej z nich meno Charlesa Bantona. Leo zo zvyku zaklopal, otvoril dvere a zmeravel.

Pred zrkadlom na líčenie sedel mladý, chorľavo pôsobiaci muž. Pred ním stála príťažlivá žena s ceruzkou a notesom, do ktorého si práve niečo zapisovala.

Bola to Julia.

Leo dlhú chvíľu nerozhodne prešľapoval na prahu. Juliu už niekoľko týždňov nevidel a okamžite si všimol, ako dobre vyzerá. Priliehavé zelené šaty mala na sebe aj pri iných príležitostiach, keď spolu niekam chodievali. Spomienka ho bodla do žalúdka ako nôž. Hneď si však dal veci v hlave dohromady. Juliina prítomnosť tu dole v šatni, pero a zápisník v jej rukách… Zjavne práve hovorila s Pascalom. A sotva to bol bezvýznamný divadelný rozhovor.

„Julia! Čo tu, dopekla, robíš?“

Aj Julia na okamih zaváhala, no spamätala sa rýchlejšie než on.

„Zjavne to isté čo ty,“ odvetila chladne. „Svoju prácu. Žurnál ma poslal na Bantonovu premiéru. Robím rešerš.“

„Dočerta, nemáš tu dole čo hľadať! Je to práca pre políciu! Mohol by som ťa…“

„Dať zavrieť?“ skočila mu posmešne do reči a vystrela k nemu ruky s blokom a perom. „Nasadíš mi putá? Kolegovia by si radi prečítali článok o svojvoľnej policajnej cenzúre.“

„Preboha, Julia, nebuď detinská! Sama dobre vieš, čo sa smie a čo nie.“

„Dobre teda, vyspovedám teba. Zdá sa, že si tu hlavný vyšetrovateľ.“ Vyzývavo sa naňho zadívala. „Čo nám môže

polícia v tejto chvíli povedať? Bola to nehoda? Vražda? Asistent Charlesa Bantona pred chvíľou tvrdil, že s rakvou zrejme niekto manipuloval."

Leo zastonal. Takto si výsluch rozhodne nepredstavoval.

Mladý muž, ktorý sedel v kúte pred zrkadlom a doteraz nepovedal ani slovo, si odkašľal. Nervózne si prešiel jazykom po mierne modrastých perách.

„Ehm… nerozumiem…" obrátil sa k Leovi. „*Excusez-moi*, vy… ste z polície?" prehovoril s francúzskym prízvukom.

„Preboha, áno!" odsekol Leo. „Leopold von Herzfeldt, hlavný inšpektor a policajný agent viedenského bezpečnostného úradu." Ukázal svoju legitimáciu, teda sivastú látkovú kokardu s vyšitou habsburskou dvojhlavou orlicou, a kývol na Juliu, ktorá si znovu čosi zapisovala. „Táto dáma sa sem jednoducho vkradla ako reportérka. Bez oprávnenia! Ak by ste mi teraz mohli…"

„Všetko som už povedal dáme," ozval sa unavene asistent. Naozaj nevyzeral dobre, bol celý zelený v tvári a oči pôsobili akési väčšie než zvyčajne. „Ja… bol by som vám veľmi vďačný, keby ste ma nechali ísť. Môžete sa predsa opýtať tej slečny, všetko si presne zapísala."

„O tom nepochybujem." Leo sa na chvíľu zamyslel a netrpezlivo mávol rukou. „Dobre teda, choďte. Dostaňte sa z tej žalúdočnej nevoľnosti alebo čo vás trápi. Zajtra ráno o deviatej sa hláste u mňa v kancelárii na policajnom prezídiu, na Okružnej triede oproti burze." Natiahol ruku. „Váš cestovný pas zostáva u mňa."

Asistent pokorne prikývol. Chvejúcimi sa rukami sa prehrabal vo vreckách, našiel pas a podal ho Leovi. Potom si vzal kabát a pomaly sa pobral k dverám. Ešte raz sa otočil. Potil sa a opäť si oblizol pery.

„Ďakujem za pochopenie, naozaj sa necítim dobre. Som vyčerpaný, strašne unavený. Najradšej by som prespal celý týždeň. Toto všetko…“

„Áno, choďte už,“ zamrmlal Leo. „Ako som vravel, zajtra o deviatej u mňa v kancelárii. Nastavte si radšej budík. A ani nepomyslite na to, že by ste opustili mesto!“

Len čo sa za mužom zavreli dvere, na chvíľu zavládlo ticho. Julia aj Leo rozpačito hľadeli do zeme, až sa napokon Julia usmiala.

„Priznávam, na stretnutie sme si vybrali celkom nevhodný okamih, ale nemohla som tušiť…“

„Preboha, Julia!“ Leo si povzdychol a všetok jeho hnev sa zrazu rozplynul. Cítil sa pod psa. Túžil jej povedať mnoho vecí, no nedokázal to. Nie v tejto šatni, ktorá páchla vývratkami, navyše uprostred vyšetrovania možnej vraždy. Vtom mu niečo napadlo.

„Mám návrh,“ nadhodil.

„Aký?“ spýtala sa podozrievavo.

„Zabudneme na to, čo sa tu stalo. Ja som tu nenašiel nijakú reportérku v šatni svedka a možného podozrivého a ty o tom nebudeš písať.“

„Nemôžem ti to sľúbiť.“

„Nechaj ma dohovoriť! Pôjdeš so mnou na večeru, hneď teraz. Do Stiftskelleru ako kedysi. Tam mi porozprávaš všetko, čo vieš,“ zaváhal. „Možno sa pozhovárame aj o nás.“ Prehltol a prosebne sa na ňu pozrel. „Čo ty na to?“

Na Juliiných perách sa objavil typický chlapčenský úsmev, ktorý na nej tak miloval. „Rada, ak ma pozveš. Mám nesmiernu chuť na pečené koleno s kapustou.“ Prešla k stolu a siahla po otvorenej fľaši vína, ktorá tam stála.

„Chceš si so mnou vari pripiť?“ spýtal sa Leo. „Na staré časy?“

„To by som ti neodporúčala," odvetila Julia a starostlivo zazátkovala fľašu. „Myslím si, že týmto vínom sa niekto pokúsil otráviť Charlesa Bantona, ale to ti pokojne porozprávam v Stiftskelleri." Podala mu ruku. „Poďme teda. Po tom všetkom mám poriadny hlad."

***

O pol hodiny neskôr sedel Leo s Juliou pri tom istom stole, pri ktorom ešte nedávno sám čítal noviny. Tentoraz však cítil oveľa väčší hlad. U čašníka si objednali dve bravčové kolená a Julia svoje už takmer celé poobhrýzala. Leo ju vždy rád sledoval pri jedle. Vyzerala ako mladá hladná vlčica, keď sa s chuťou pustila do mastného, vláknitého mäsa a pritom si spokojne oblizovala pery.

Julia Wolfová, pomyslel si s tichým smútkom Leo, jednoducho na teba neviem zabudnúť.

Ubehli takmer tri roky, odkedy ju prvý raz uvidel na viedenskom policajnom prezídiu. Pracovala tam vtedy ako telefonistka, neskôr jej Leo vybavil prácu fotografky miest činu.

Julia bola skvelá fotografka, technike rozumela azda viac než on sám. Neustále zábery mŕtvych, hrôzostrašné scény masakrov a vrážd ju však postupne ničili. Leo rozumel, prečo prijala ponuku Harryho Sommera a prešla do novín, hoci toho chlapa dodnes nemohol vystáť.

Nikdy však nepochopil, prečo sa s ním vlastne rozišla. Nebola medzi nimi nijaká hádka, dokonca ju požiadal o ruku, no ona ho odmietla.

Musíme si ujasniť pár vecí.

To boli jej slová.

Leo vedel len jedno – stále ju ľúbil. Vlastne viac než kedykoľvek predtým. A žiarlivosť mu vypaľovala diery do žalúdka. Odsunul od seba napoly zjedené koleno.

„Bola si teda na Bantonovej šou v mene novín," začal. „Skúsim hádať. S tým hudobníkom? Tvoja kamarátka Margarethe mi o ňom hovorila."

„Stará klebetnica Margarethe." Julia prevrátila oči. Utrela si ústa obrúskom a pohodlne sa oprela. „Áno, bola som tam s Fritzom. Pravdepodobne sa teraz o mňa nesmierne bojí alebo ma preklína. Jednoducho som ho tam nechala stáť. Po tom hroznom incidente som mu oznámila, že musím zbierať materiál na článok, a potajme som sa vytratila do zákulisia."

„Volá sa teda Fritz, aha."

„Áno, Fritz Hartkämper. Pianista z Kaverny, už si ho tam párkrát videl. Leo, teraz to predsa nie je podstatné!"

„Je! Hovorila si o prestávke, Julia. Nie o tom, že sa rozídeme a ty… s niekým iným…" Nedokázal pokračovať. „Písal som ti listy!"

„Áno, listy," prikývla. „Boli najmä o Leopoldovi von Herzfeldtovi, plné pekných viet o jeho pocitoch."

„Aj ty si mi mohla napísať o svojich!"

Julia pokrútila hlavou. „Leo, nie je vhodná chvíľa na takéto rozhovory. Radšej ti poviem, s čím sa mi pred chvíľou zveril asistent Charlesa Bantona Pascal."

Až teraz si Leo spomenul, že Julia spomínala možnú otravu. Hlodajúca žiarlivosť mu úplne zatemnila myseľ! Zapálil si cigaretu, vydýchol dym a zadíval sa na ňu.

„Hovor."

Bez opýtania si vzala jednu z jeho yenidzeoviek. „Volá sa Pascal Chabrice," začala a dala si od neho pripáliť. „U Bantona je len krátko. Predtým pracoval u jeho konkurenta Veľkého Belliniho."

„U toho, ktorý teraz rovnako ako Banton vystupuje vo Viedni?" spýtal sa prekvapene Leo.

„Presne tak. Zaujímavé, však?“ Julia si s pôžitkom potiahla z cigarety a prebehla očami svoje poznámky. „Takže: Charles Banton dal Pascalovi pred pár týždňami veľmi lákavú ponuku. Takmer dvojnásobný plat v porovnaní s tým, čo dostával u Belliniho. Pascal si myslí, že Američan predstavuje budúcnosť. Bellini, naopak, stavia na staré varieté, teda menej techniky, viac starej školy. Kedysi bol v Európe veľmi úspešný, ale je to už dávno. Momentálny angažmán vo Viedni je podľa Pascala jeho posledná šanca.“

„Súboj kúzelníkov.“ Leo hvizdol pomedzi zuby. „Znie to ako motív. Zvláštne, že to Banton nespomenul. Bellini teda upraví rakvu, aby sa zbavil svojho najväčšieho konkurenta. Možno aj z pomsty, že mu Banton prebral asistenta.“ Zamračil sa. „Lenže kto nám zaručí, že Bellini nepustil Pascala práve z tohto dôvodu? Čo ak ho poslal k Bantonovi ako špióna, aby našiel spôsob, ako mu uškodiť alebo ho dokonca zabiť? Pascal mohol tú rakvu pokojne upraviť sám. Zjavne sa v tých technických trikoch vyznal, bol na mieste…“

„Ibaže vedel, že v rakve nebude ležať Charles Banton a na poslednú chvíľu do čísla nasadili Beatrice,“ prerušila ho Julia. „Prečo by s ňou niečo robil? Podľa Pascala to zvládne hocikto. Nie je to nič zložité. Ktorýkoľvek z javiskových technikov v Ronacheri by to dokázal a je ich tam veľa. Muselo sa to stať tesne pred predstavením. Pascal tvrdí, že rakvu skontroloval ešte podvečer okolo piatej a vtedy bolo všetko v poriadku.“

„Ak to nebol on,“ namietol Leo.

„Možno, ale ešte niečo hovorí v jeho prospech.“

Julia siahla po svojej kabelke, z ktorej stále trčala zazátkovaná fľaša vína so zažltnutou etiketou, zašpinená púdrom pravdepodobne z Bantonovej šatne.

„Túto fľašu dostal Charles Banton od anonymného obdivovateľa," vysvetlila. „Prišla včera spolu s pohľadnicou, ktorú, žiaľ, už vyhodili. Nejde o hocijaké víno, ale o Château Lafite Rothschild z roku tisícosemstošesťdesiatsedem, teda o skutočnú raritu. Pascal je Francúz, neodolal. Tajne si fľašu prisvojil a dnes na obed si z nej nalial pohárik. Chuť sa mu však zdala zvláštna, akási horká. Po jednom či dvoch dúškoch pohár radšej vylial."

„Preto mu bolo tak zle," zamrmlal zamyslene Leo. „Nešlo o obyčajnú žalúdočnú nevoľnosť."

„Zrejme nie." Julia mu posunula fľašu, z väčšej časti stále plnú. „Navrhujem, aby si dal jej obsah analyzovať, pán hlavný inšpektor. Ak je v nej naozaj jed, nevidím dôvod, prečo by sa Pascal pokúšal otráviť sám. Potom už len musíme nájsť človeka, ktorý tú fľašu poslal."

„My?" zdvihol obočie Leo.

Julia neodpovedala, len sa naňho usmiala.

„Dobre teda, vyhrala si." Leo si povzdychol a zahasil cigaretu o tanier s nedojedeným jedlom. „Už nijaké ďalšie otázky o práci, prosím. Dáme si ešte cisársky trhanec? Mám chuť na niečo sladké."

Po dlhom čase mal opäť skutočný apetít.

***

O dve hodiny neskôr Julia vyšla z hostinca s hlavou omámene bzučiacou ako v úli a nebolo to len dvoma štvrtinkami vína, ktoré vypila. Mala byť unavená a vyčerpaná, no necítila sa tak. Udialo sa priveľa. Udalosti v Ronacheri, ale aj následný rozhovor s Leom ju poriadne rozrušili. Boli poslednými hosťami, čašník ich viac-menej vyduril von. Leo jej ponúkol, že ju odprevadí domov, no odmietla. Potrebovala byť sama a premýšľať.

Ponáhľala sa do zákulisia hneď po tom, čo sa v Ronacheri odohrala tá hrozná nehoda a ľudia už v panike vybiehali z divadla. Bol to síce desivý čin, no rozpílená panna bola jej šancou! Nevidela nijakého iného reportéra, ktorý by sa odvážil za oponu, nikto nehovoril s Bantonom ani s jeho osobným asistentom. Jedine ona mala potrebné informácie na veľký článok. Mohla len dúfať, že sa na ňu dobrák Fritz nebude hnevať za jej náhle zmiznutie.

Vo fiakri, ktorý ju viezol na predmestie, si ešte raz prechádzala poznámky. Hovorila s divadelnými pracovníkmi, s rozrušenou garderobierkou, dôkladne si prezrela miesto činu. Najdôležitejšie však bolo interview s Pascalom Chabriceom a jeho možné otrávenie. Určite sa jej podarí presadiť článok na celú stranu, možno dokonca na titulnú. Predvedie tým papučovým pánom z *Nového viedenského žurnálu*, čo dokáže žena! Cítila, že by to mohol byť začiatok kariéry, ktorá jej raz umožní písať reportáže, po akých skutočne túžila. Leovi síce prisľúbila, že niektoré detaily vynechá, ale na veľkolepý článok jej aj tak zostane dosť.

Leo…

Myšlienka naňho zrazu odsunula bokom všetky úvahy o článku.

Julia takmer zabudla, ako dobre vyzerá v dvojradovom obleku s plsteným pánskym klobúkom, ktorý si pri odchode z hostinca nasadil trochu nakrivo. Zvláštna zmes džentlmena a nezbedníka mu dodávala neodolateľný nádych. Jeho šarm, vtip, bystrosť…

Lenže aj jeho zahľadenosť do seba a arogancia.

Julia si povzdychla a zahľadela sa z okna do nočnej tmy, kde sa okolo nej mihali ošarpané nájomné domy siedmeho obvodu. Navonok pôsobila chladnejšie a odmeranejšie, než sa v skutočnosti cítila. Pred niekoľkými mesiacmi povedala

Leovi, že si musia ujasniť niektoré veci, no myslela tým najmä samu seba. Čo vlastne chcela? Život s Leom bol vzrušujúci ako rýchla jazda na kolotoči, ale potrebovala myslieť aj na budúcnosť a istotu. Tú jej Leo poskytnúť nevedel.

Áno, požiadal ju o ruku, lenže to nebol skutočný návrh, skôr akýsi rozmar, spôsob, ako nahnevať svojho otca. Leova šľachtická rodina by takýto vzťah nikdy neprijala! Julia mala takmer päťročnú nemanželskú dcéru, pochádzala z prostých pomerov a popri práci tancovala, čo v očiach Herzfeldtovcov bolo pravdepodobne to isté ako byť prostitútkou. Leo jej nikdy nedal pocítiť, že za ňou stopercentne stojí. Nepresvedčili ju ani jeho listy po rozchode. Fritz bol, naopak, prísľubom istoty. A vybavil jej aj nové bývanie, na čo nikdy nezabudne. Pravdepodobne však od nej očakával viac než len občasné návštevy divadla.

Fiaker zastal pred jedným z nájomných domov neďaleko západnej železničnej stanice. Pätnásty obvod nepatril medzi najlepšie štvrte, no nebol tak neslávne známy ako šestnásty, kde Julia ešte donedávna bývala. Odpadky pred vchodmi upratali, fasády miestami nanovo natreli a predovšetkým sa tu nepotulovalo toľko opilcov a zákazníkov, na akých bola zvyknutá z Neulerchenfelder Hauptstraße. Zaplatila kočišovi, vystúpila a zazvonila pri bráne. Po chvíli začula šuchtavé kroky, brána sa otvorila a spod nočnej čiapky vykukla vráskavá tvár. Patrila asi šesťdesiatročnému mužovi v nočnej košeli s mihotavou sviečkou v ruke.

„Ach, slečna Wolfová," zívol muž. „Zasa ste sa niekde zdržali?"

„Divadelná premiéra, pán Novotny. Veď viete, pracujem pre žurnál."

„Aha. Teraz premiéry trvajú až do…" pán Novotny otvoril vreckové hodinky, „pol jednej?"

„Článok sa sám nenapíše," zaklamala Julia. „Človek ešte chvíľu posedí s účinkujúcimi."

„Jasné, s účinkujúcimi. Taký reportérsky život by sa mi veru páčil!" Novotny sa uškrnul a natiahol ruku. „Mne je to jedno."

Julia podala správcovi domu šesták za odomknutie dverí, ktorý človek platil, ak sa vracal po večierke. Pre viedenských domovníkov to bol vítaný vedľajší príjem, a práve preto ich väčšina nájomníkov nemala v láske. Pán Novotny nebol výnimkou, no aspoň Juliu nikdy neobťažoval ani jej nedával neslušné návrhy, ako sa to stávalo v iných domoch.

„Dobrú noc, slečna reportérka!" zavolal za ňou, keď už Julia stúpala po schodoch zjavne bez obáv, či niekoho zobudí. V nájomných domoch bol hluk vlastne neustále, dojčatá plakali, deti fňukali zo sna, manželské páry sa hádali a od piatej ráno si prví remeselníci, ako krajčíri, údenári či kováči, v prízemí otvárali dielne a začínali búchať, klopať a rezať.

Skutočná viedenská hudba, pomyslela si Julia. Nie dáke valčíky.

Na štvrtom poschodí odomkla byt napravo. Rýchlo si vyzula topánky a chcela sa potichu prešmyknúť chodbou, keď sa zrazu rozžiarilo svetlo. Jej domáca Cäcilie Vondraczeková, statná tridsiatnička, stála na chodbe s petrolejovou lampou. Napriek pokročilej hodine sa usmievala.

„Sisi sa pred chvíľou zobudila," oznamovala ticho. „Nebojte sa, dala som jej lyžičku medu, už zase spí."

Julia si vydýchla. „Cäcilie, ste anjel!"

Domáca mávla rukou. Mala dobrosrdečnú červenolícu tvár, ktorá Julii trochu pripomínala Perinbabu. „Aj tak som nemohla spať. Môj Peter má bolesti brucha a stále narieka, práve som mu pripravila termofor. A starý Mayrhofer zasa

kašle, až to srdce trhá. Myslím si, že to bude niečo vážne, ale lekára si nemôže dovoliť. Vlastne, kto si dnes môže?“

Ovdovená krajčírka Cäcilie Vondraczeková mala tri deti. Jej predčasne zosnulý manžel bol štátnym železničiarom a zanechal jej byt, ktorý odvtedy čiastočne prenajímala. Fritz býval v izbe napravo, jemu vďačila Julia za miestnosť naľavo. Na konci chodby býval ešte starý vojnový veterán Wilhelm Mayrhofer. Juliinu izbu predtým obýval robotník, ktorý cez deň prenajímal svoju posteľ takzvaným nájomníkom na spanie, a to už bolo na Cäcilie priveľa. Navyše pil ako dúha a zničil časť nábytku.

Fritz povedal Julii pred pár týždňami o voľnej izbe a ona neváhala ani chvíľu. Dovtedy bývala v nevestinci v Neulerchenfelde. Tučná Elli, kupliarka z Modrého dragúna, jej tam z úcty k starým časom poskytla prístrešie. O Juliinu dcéru sa cez deň starali mladé dievčatá, ktoré Sisi považovala za akési tety. Julii však bolo jasné, že takto sa nedá žiť donekonečna, hoci si Elli, vyhadzovača Bruna aj dievčatá obľúbila. Občas ich ešte chodila navštíviť.

Na Fritzovej ponuke však bolo najlepšie, že Sisi mala v novom byte kamarátov. Cez deň sa mohla hrať s Cäciliinými deťmi, ktoré boli približne v rovnakom veku. Bolo až neuveriteľné, ako rýchlo si vedia deti nájsť priateľov, navyše Sisi bola od narodenia hluchá. Aj gestami a grimasami sa však dalo bez problémov hrať naháňačku, schovávačku či na zlodejov a strážnikov, slová pritom neboli dôležité. Pre Sisi to bol raj a pre Juliu obrovská úľava.

„Mimochodom, ešte vám dlhujem nájom za minulý mesiac, Cäcilie,“ spomenula si Julia a začala hľadať bankovky v kabelke.

„Vybavíme to v pokoji zajtra,“ zastavila ju domáca. „Obe by sme si mali ísť ľahnúť.“

„Dobre, ďakujem." Julia zastrčila bankovky naspäť. „Len sa bojím, že tak skoro nezaspím. Ešte musím pracovať. Napísať článok, ktorý chcem zajtra ráno odovzdať do novín."

„Zajtra ráno?" Cäcilie sa zamračila. „Veď…"

„Stihne sa ešte dostať do mimoriadneho poludňajšieho vydania." Julia sa usmiala. „Nechajte sa prekvapiť, Cäcilie! Zajtra si kúpte *Nový viedenský žurnál* a uvidíte, bude to stáť za tie peniaze. Dobrú noc!"

S týmito slovami sa Julia potichu presunula do svojej malej izby.

Sisi ležala v úzkej posteli, ktorá musela stačiť pre obe. Ticho chrapkala, zrejme pri skákaní v kalužiach vonku trochu prechladla. Julia ju starostlivo prikryla.

Deti sú vlastne stále choré, pomyslela si. Neprestajne potrebujú našu ochranu.

Opäť ju prepadol pocit viny, že sa málo venuje svojej dcére. Sisi bola plodom znásilnenia, no Julia nikdy nepomyslela na to, že by šla k jednej z takzvaných anjeličkárok v Diamantovej štvrti, aby sa dieťaťa zbavila. Sisi bola jej poklad, najväčšia láska. Julia si osvojila posunkový jazyk a naučila ho aj Sisi, takže spolu dokázali komunikovať. Sisi sa už neraz pýtala na Lea. Nikdy síce neprejavoval prehnaný zmysel pre zodpovednosť, no bol veselým spoločníkom pri hrách a veľa jej dovolil. Fritz bol prísnejší, ale aj rozumnejší, už po pár týždňoch sa o obe staral, hoci Julii to až tak nevyhovovalo. Niekedy bol až priveľmi pripútaný, správal sa takmer, akoby boli manželia. Pritom pre Juliu zatiaľ neznamenal viac než príjemnú aférku.

Fritz si robil pravdepodobne obrovské starosti, keď Julia v divadle jednoducho zmizla. Bol teraz vedľa ešte hore? Mala by za ním zájsť a ospravedlniť sa? Radšej nie. Jej domáca už zrejme niečo tušila. Síce nad tým zatvárala obe oči,

ale ani to sa nemalo preháňať. Keby sa správca Novotny dozvedel, že sa v jeho nájomnom dome odohráva románik medzi nezosobášenými nájomníkmi, Cäcilie by čakala poriadna nepríjemnosť a Julia s Fritzom by sa ocitli na ulici.

Okrem toho sa v Julii niečo podivne vzpieralo.

A mala nepríjemné podozrenie, že toto vnútorné vzdorovanie má niečo spoločné s Leom.

Ešte raz zívla, natiahla sa, sadla si k malému rozhegánému stolíku, zapálila sviečku a opäť si prešla poznámky. Zastrúhala ceruzku a pustila sa do práce.

Potrebovala dobrý článok. Vlastne viac než dobrý. Výnimočný. Skutočnú senzáciu.

Tušila, že to nebude posledný text, ktorý napíše o rozpílenej panne.

3. KAPITOLA

Nasledujúce ráno
na viedenskom policajnom prezídiu

„Vidím, že vám je už lepšie. Som rád."

Leo odsunul spisy nabok a zadíval sa na Pascala Chabricea, ktorý sedel oproti nemu v kancelárii. Nachádzali sa na druhom poschodí policajného prezídia na Schottenringu, v spletitej budove, ktorá za čias svetovej výstavy slúžila ako hotel a mala už najlepšie roky za sebou. Cez tenké steny bolo počuť hlasy zo susedných miestností, navyše aj neustále rytmické klopkanie písacích strojov. Novodobé zariadenia od firmy Remington si razili cestu z Ameriky aj do Európy. V kanceláriách, redakciách aj úradoch sa bez nich už nikto nezaobišiel – na veľkú nevôľu Ericha Loibla a niektorých starších kolegov, ktorí tie rachotiace stroje z duše neznášali.

Napriek chladnému ránu Leo na chvíľu otvoril okno, aby vpustil dovnútra čerstvý vzduch, pretože osobný asistent Charlesa Bontona bol stále nezdravo bledý. Hustý dym z cigariet a cigár, ktorý sa vliekol chodbami prezídia,